

pachatelce této trestné manipulace vedle zločinu dle § 144 tr. zák. přičítati ještě přečin dle § 335 tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Spoluzavinění usmrcené matky dítěte, která souhlasila s tím, by její těhotenství bylo násilně přerušeno a dobrovolně se podrobila vnitřní manipulaci, z níž povstal těžký zánět a konečně její smrt, a která tak sama přispěla k trestnému výsledku, nemůže stěžovatelku omluviti, poněvadž k přičtení trestného výsledku dostačí, vyvolá-li pachatel svým zaviněným jednáním i jen jedinou z více podmínek nastalého výsledku. Neboť k trestnosti dle § 335 tr. zák. se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z jednání neb opomenutí obžalovaného, nýbrž stačí, je-li zde příčinná spojitost mezi zaviněným jeho jednáním a nastalým výsledkem, tak že by bez jeho jednání výsledek byl nenastal. V tomto případě jest nepochybně, že by bylo nedošlo k těžkému onemocnění Anny T-ové hnisavým zánětem pobřišnice, které mělo v zápětí její smrt, kdyby byla obžalovaná neprovedla na ní nedovolenou vnitřní manipulaci a neporanila při tom dělohu ostrým předmětem. I když se usmrcená sama chovala neopatrně, zůstává nedotčena příčinná spojitost mezi zaviněným jednáním stěžovatelky a nastalou smrtí Anny T-ové, za niž jest se stěžovatelce zodpovídati dle § 335 tr. zák. bez ohledu na to, že její jednání jest též zločinem dle § 5 a 144 tr. zák.

Čís. 362.

Soud může učiniti zdrojem svého přesvědčení též výsledky důkazu (znaleckého), provedeného za řízení v jiné trestní záležitosti.

(Rozh. ze dne 5. února 1921, Kr I 692/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Táboře ze dne 2. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 7 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Vycházejíc z názoru, že pro posouzení otázky přiměřenosti či zřejmé přemrštěnosti požadované ceny jsou rozhodnými jediné ceny nabývací, spatřuje zmatečnou stížnost důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že výrok nalézacího soudu, který odmítl zjistiti nabývací náklady obžalované, postrádá následkem toho zjištění podstatné náležitosti předražování, totiž zřejmé přemrštěnosti ceny, již obžalovaný za selata požadoval. Nalézací soud prý přehlíží, že jde v tomto případě o selata, koupená a prodaná v obchodě, tedy nikoli o selata, prodávaná producentem. Přisedící lichevního soudu neměli prý ohledně obchodu selaty odborných zkušeností, které u nich předpokládají rozhodovací důvody rozsudku, ani na základě svého povolání ani si jich nezjednali u výkonu úřadu přisedících lichevního soudu. Jako nepřípustné označuje dále stížnost, zakládá-li nalézací soud své přesvědčení o zřejmé přemrštěnosti ceny obžalovanou požadované na posudku soudního znalce, vyslechnutého v jiných

trestních případech, v nichž se jednalo o producenty. Zmateční stížnost jest neodůvodněna i po stránce formální. Ustanoveními § 258 tr. ř., dle nichž má arci soud, vynášeje rozsudek, bráti zřetel na to, co se sběhlo v hlavním přelíčení, a dle nichž rozhoduje soud o otázce, má-li ta která skutečnost býti považována za prokázanou, dle volného přesvědčení, získaného svědomitým zkoumáním všech pro a proti přednesených průvodních prostředků, nemělo býti soudu ukládáno, by prováděl důkazy též o takových skutečnostech, které důkazu nepotřebují ať již proto, že jsou notorické, či proto, že jsou soudu známy byť ze zdrojů, ležících mimo rámec hlavního přelíčení. Nelze tedy zejména namítati ničeho proti tomu, učiní-li soud zdrojem svého přesvědčení o té které skutečnosti důkaz provedený za řízení v jiné trestní záležitosti, zejména tehdy, je-li průvodním prostředkem posudek soudního znalce, který již pro svůj povšechný ráz hodí se jako zdroj soudcovského přesvědčení v případech téhož druhu, vedl-li, byv proveden opětovně v několika případech, vždy k jednomu a témuž výsledku. V tomto případě mohl nalézací soud znaleckého posudku, podaného v jiných případech, tím spíše upotřebiti pro své přesvědčení, kdyžť jím cena 40 K za 1 kg byla označena jako cena přiměřená při selatech zvláštního druhu, kteréžto vlastnosti rozsudek u selat, tvořících předmět trestného činu obžalovaného, nezjišťuje, a když obžalovaný za selata ona požadoval peníz, přiměřenou cenu o polovici, tedy značně převyšující. Při tom nalézací soud shledal v odborných zkušenostech přisedících lichevního soudu, ať již jimi byly získány ve vlastním povolání toho kterého z nich či při výkonu úřadu přisedících lichevního soudu, jen ještě další oporu pro správnost svého postupu při zjednávání svého přesvědčení v otázce, o kterou tu jde.

Čís. 363.

Zastavena-li působnost poroty, nezřizuje se v případech jinak porotních obžalovanému z úřední moci obhájce ani pro řízení před výjimečným senátem ani pro řízení na soudě zrušovacím, a to ani tehda, rozhodoval-li v první stolici výjimečný senát šestičlenný.

(Rozh. ze dne 5. února 1921, Kr I 791/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném sezení žádost obžalovaného, by mu byl zřízen obhájce chudých pro ústní líčení před soudem zrušovacím o zmateční stížnosti jeho do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 8. července 1920.

Nejvyšší soud zabýval se otázkou svrchu uvedenou již ve svém plenárním rozhodnutí ze dne 9. března 1920, čís. pres. 223/20, a dospěl k mínění uvedenému z těchto

d ů v o d ů :

Nejde zde sice o otázku povinného zřízení obhájce pro hlavní přelíčení před soudem první stolice, nýbrž pro veřejné líčení před soudem zrušovacím; ale vzhledem na souvislost bude otázka povinného zřízení obhájce